

Daniels Bog – nummer hundrede og fireogtyve

En afdækning af Daniel 11:40 – en profetisk undersøgelse af historiske paralleller og fremtidige begivenheder

Jeff Pippenger

2024-03-08

Vi tager os tid til at fremlægge strukturen i Daniels bog kapitel elleve, idet vi behandler vers fyrre. Vers fyrre er parallellen til vers fjorten i Daniels bog kapitel otte, i den profetiske forstand, at det lys, som Kristus, som Løven af Judas stamme, oplod i 1798, var baseret på Daniels bog kapitel otte, vers fjorten; således var også det lys, som Han oplod i 1989, baseret på vers fyrre.

Som vi har påpeget, men ikke faktisk behandlet i en tidligere artikel, fremholder vers fyrre, når metodologien med den sene regn, „linje på linje“, anvendes, to adskilte linjer, for det indeholder endetiden både for den første engels bevægelse og for den tredje engels bevægelse.

Når vi sammenholder vers fyrres endetid i 1798 og dets endetid i 1989, finder vi, at Daniel kapitel otte, vers fjorten, stemmer overens med Daniel kapitel elleve, vers fyrre, for de repræsenterer begge den kundskab, som forsegles op i den profetiske historie om de tre engle i Åbenbaringen fjorten. De er også forbundet ved den omstændighed, at vers fjorten er „mareh“-synet om Kristi pludselige „fremtræden“ i templet, og vers fyrre er „chazon“-synet om de to tusind fem hundrede og tyve år af profetisk historie. Det ene er et tidspunkt, det andet er et tidsrum.

Den ene repræsenterer templets genoprettelse og renselse, den anden templets ødelæggelse og nedtrampning. Den ene repræsenterer de to tusind tre hundrede år, og den anden de to tusind fem hundrede og tyve år. Den ene fremstilles ved floden Ulai, den anden ved floden Hiddekel. Den ene repræsenterer menneskeligheden, den anden repræsenterer guddommeligheden. Ret forstået er vers fyrre i forbindelse med vers fjorten forbløffende dybt. 1798 repræsenterer guddommelighedens værk, og 1989 repræsenterer menneskehedens oprør.

Vi fastslog i den foregående artikel, at beskrivelsen af nordens konges overvindelse af tre hindringer fremstilles i en sekventiel rækkefølge, men at den faktiske anvendelse af de begivenheder, der skildres, må foretages med omhu, for vers toogfyrre til og med vers fireogfyrre er i virkeligheden knyttet til vers enogfyrre, som er den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater. Det er dér, den trefoldige forening fuldbyrdes, og dér, høje råbs budskab fra „østen“ og „norden“ begynder.

I Daniel elleve er det gennem årene blevet erkendt af adventistiske bibelstuderende, at Daniel anvender en bestemt teknik i sine fremstillinger af Rom. Uriah Smith bemærker dette i bogen Daniel and Revelation. Daniel identificerer først, hvordan Rom tager verdensherredømmet, og dernæst går han i de følgende vers tilbage til begyndelsen af historien, idet han identificerer den politiske erobring og viser, hvordan Rom forholder sig til Guds folk under netop den samme historie. Til sidst identificerer han, hvordan Rom kommer til sin ende. Det princip, Daniel anvender, kaldes „gentag og udvid“.

Denne tretrinsteknik identificeres i vers fyrrer til femogfyrrer. Vers fyrrer til treogfyrrer identificerer den tretrinsproces, hvorved det moderne Rom indfanger planeten Jorden; dernæst går Daniel i vers fireogfyrrer tilbage til vers enogfyrrer, når de „tidender“, som da forkyndes af de hundrede og fireogfyrrer tusindes banner, lyder, og når pavedømmet da drager ud med stor harme for at ødelægge og fuldstændig tilintetgøre mange. Derpå kommer pavedømmet i vers femogfyrrer og kapitel tolv, vers ét, til sin ende uden nogen til at hjælpe, mellem havene og det herlige hellige bjerg, idet menneskets prøvetid afsluttes.

I vers tredive i Daniel elleve finder vi begyndelsen på en historie, som søster White citerer ord for ord frem til vers seksogtredive, og dernæst skriver: „scener lignende dem, der beskrives i disse vers, vil finde sted.“ Vers tredive og enogtredive identificerer den historiske overgang fra hedensk Rom til pavemagtens Rom som henholdsvis det fjerde og det femte rige i Bibelens profeti. Vers enogtredive beskriver den historie, som fremstiller, hvordan pavemagtens Rom blev sat på jordens trone i året 538.

I vers enogtredive identificeres først det tidspunkt, da Klodevig, frankernes konge (det moderne Frankrig), trådte frem til støtte for pavedømmet i året 496. Klodevig omvendte sig derpå fra åbenlys hedenskab til katolicismens skjulte hedenskab (hans hustru Klotildes religion). Han viede derpå sin trone til at ophøje pavedømmet til jordens trone. Klodevig blev i verset fremstillet ved »armene«, for han viede sin militære magts arm og sin økonomiske magts arm til det værk, han da påtog sig.

Clovis' indledende værk repræsenterede arbejdet hos alle kongerne i det tidligere hedenske Europa, som efterhånden som historien udfoldede sig, var bestemt til at yde forskellige former for støtte til Roms skøge. Clovis, og derefter Frankrig, blev af den katolske kirke salvet med titlen den katolske kirkes førstefødte, og også den katolske kirkes ældste datter. Han var symbolet på den første af mange konger, der begik utugt med Tyrus' skøge.

I denne profetiske betydning var Klodevig blevet fremstillet ved Akab, som også havde bedrevet utugt med Jezabel (symbol på den katolske kirke i Johannes' Åbenbaring), og som også var den fremmeste konge over ti stammer, ligesom Klodevig blev det fremmeste symbol på de ti horn (se Daniels bog kapitel syv) i det hedenske Rom. Disse konger i Europa ville til sidst opstille Babylons skøge på jordens trone. I denne betydning repræsenterer både Akab og Klodevig Amerikas Forenede Stater, som i de sidste dage bedriver utugt med pavedømmet.

Ronald Reagan indledte utugten, og det vil være den sidste præsident, der tvinger De Forenede Nationers øvrige ni konger til også at begå den samme handling. Reagan var præsident ved endens tid i 1989, og han må derfor profetisk repræsentere den sidste præsident i historien, hvor de øvrige ni konger fuldbyrder den samme handling, for Jesus fremstiller altid enden på en ting ved begyndelsen på en ting. Reagan var en velhavende, velkendt mediepersonlighed, højt anerkendt for sin egen særegne måde at tale på, som oprindeligt tilhørte det Demokratiske Parti, og som siden gik over til det Republikanske Parti.

I vers enogtredive ville de arme, som stod for pavedømmet, vanhellige styrkens helligdom. Profetisk var styrkens helligdom for både det hedenske Rom og det pavelige Rom byen Rom. Dette

bygger på den kendsgerning, at begge Rom regerede i en bestemt periode fra byen Rom, og når de regerede fra byen Rom, var de i det væsentlige uovervindelige.

Det hedenske Rom indledte sit tre hundrede og tres år lange herredømme ved slaget ved Actium i år 31 f.Kr. Daniel kapitel elleve, vers fireogtyve, angiver, at de fra deres fæstning, som var byen Rom, ville udtænke deres anslag for en „tid“. En profetisk „tid“ er tre hundrede og tres år, og tre hundrede og tres år efter slaget ved Actium, hvor Antonius og Kleopatra blev besejret, flyttede Konstantin ud af byen Rom til byen Konstantinopel, og perioden med det hedenske Roms uovervindelighed var forbi.

Da den tredje geografiske hindring for det pavelige Rom (goterne) blev drevet ud af byen Rom i året 538, begyndte det pavelige Roms tolv hundrede og tresårige herredømme af overhøjhed og fortsatte indtil 1798, da paven blev fjernet fra byen Rom og dermed tilføjede det pavelige dyr det profetiske dødelige sår, og i det følgende år, 1799, døde denne pave (kvinden, som havde redet på dyret) i fangenskab.

Armene (Clovis), som stod for pavedømmet, skulle vanhellige styrkens helligdom, og Konstantin påbegyndte dette værk ved filosofisk at identificere byen som en ringere by end Konstantinopel, og fra dette tidspunkt var krigsførelsen i denne historie, som blev ført af Roms fjender, altid fokuseret på at angribe byen Rom, og inden år 476 var der aldrig igen en faktisk romersk efterkommer, som herskede i byen, indtil år 538, da byen blev styrkens helligdom for det pavelige Rom.

Akab, Klodevig og Frankrig er forbilleder på De Forenede Stater, og De Forenede Staters styrkens helligdom er De Forenede Staters forfatning. Dette dokument er et guddommeligt dokument, og det er et vejmærke i den profetiske historie. Siden Ronald Reagan trådte frem til støtte for pavedømmet i den historie, der førte frem til 1989, har forfatningen været under et stadigt tiltagende angreb, ligesom styrkens helligdom var det under det hedenske Roms forfald og fald. Når den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater bliver håndhævet, vil forfatningen blive fuldstændig omstyrtet. Fra Reagans tid og indtil denne søndagslov gentages historien fra året 330 til 538. I året 538 blev pavedømmet sat på tronen og blev derved et forbillede på lægedommen af dets dødelige sår ved denne søndagslov.

Perioden fra Ronald Reagan til søndagsloven er en profetisk periode, som specifikt identificeres af Guds profetiske Ord. „Armene“, repræsenteret ved Clovis, skulle også borttage „det daglige“ fra det tidligere hedenske kongerige, Romerriget. Rigets religion havde fra allerførste begyndelse været hedensk, og Clovis påbegyndte arbejdet med at erstatte den åbent hedenske religion med katolicismens religion, som blot er tilsløret hedenskab.

Amerikas Forenede Stater aflægger fuldstændigt protestantismens religion, når det håndhæver mærket på den pavelige myndighed ved den snart kommende søndagslov; for den eneste definition af ordet »protestant« er at protestere mod Rom. Hvis du antager mærket på Roms myndighed, protesterer du ikke mod Rom. I Amos, kapitel tre, vers tre, stiller Amos det retoriske spørgsmål: »Kan to vandre sammen, uden at de er blevet enige?«

»I de bevægelser, som nu er i gang i De Forenede Stater for at sikre kirkens institutioner og skikke statens støtte, følger protestanterne i papisternes fodspor. Ja, mere end det, de åbner døren for, at pavedømmet i det protestantiske Amerika kan genvinde den overhøjhed, som det har mistet i den gamle verden.« *The Great Controversy*, 573.

Da hedenskabets religion i året 508 blev fjernet som rigets officielle religion, foregreb dette typologisk, at den tilbageholdende magt, som Paulus omtaler i Andet Thessalonikerbrev kapitel to, var blevet fjernet forud for åbenbarelsen af syndens menneske ved den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater. Underkastelsen af den åbenlyst hedenske religion, i overgangen til katolicismens skjulte hedenske religion, skete ikke øjeblikkeligt, og den er i historien markeret som begyndende med Klodvigs omvendelse til katolicismen i året 496 og fuldt gennemført i året 508.

Således vil ægte protestantisme i De Forenede Stater fra Reagan-årene, begyndende i 1989, og indtil den snart kommende søndagslov, blive fuldstændig holdt nede. På den tid vil forfatningen, „styrkens helligdom“ for De Forenede Stater, blive omstyrtet, og det fjerde værk af „armene“ i vers enogtredive vil blive fuldbyrdet, idet „armene“ da sætter pavedømmet på jordens trone, således som det var tilfældet i året 538.

Da pavedømmet besteg tronen i året 538, skifter fortællingen i Daniel fra at beskrive, hvordan pavedømmet erobrede verden, til emnet om, hvordan pavedømmet forfulgte Guds folk i denne historie. I vers fjorten i kapitel ti i Daniel havde Gabriel underrettet Daniel om, at formålet med det syn, han var ved at fremføre, var at vise „hvad der skulle tilstøde Guds folk i de sidste dage.“

Nu er jeg kommet for at lade dig forstå, hvad der skal tilstøde dit folk i de sidste dage; for synet gælder endnu mange dage. Daniel 10,14.

Vers toogtredive til og med vers seksogtredive er de vers, som søster White direkte siger vil blive gentaget, og disse vers beskriver forfølgelsen under pavedømmets tolv hundrede og tresårige herredømme fra den tid, det blev sat på tronen i året 538, indtil det modtog sit dødelige sår i 1798.

Og dem, der handler ugudeligt imod pagten, skal han fordærve ved smiger; men det folk, som kender sin Gud, skal være stærkt og udføre store gerninger. Og de forstandige iblandt folket skal undervise mange; dog skal de falde ved sværd og ved ild, ved fangenskab og ved plyndring i mange dage. Og når de falder, skal de få lidt hjælp; men mange skal slutte sig til dem med smiger. Og nogle af de forstandige skal falde for at prøves og renses og gøres hvide indtil endetiden; for det varer endnu til den fastsatte tid. Og kongen skal handle efter sin egen vilje; og han skal ophøje sig selv og gøre sig større end enhver gud og tale forunderlige ting imod gudernes Gud, og det skal lykkes ham, indtil vreden er fuldbyrdet; thi det, som er fast besluttet, skal ske. Daniel 11:32–36.

Versene beskriver forfølgelsen i den mørke middelalder, og vers seksogtredive fastslår dernæst, at pavedømmet skulle have fremgang, indtil Guds første harme mod Israels nordlige rige var fuldbyrdet i 1798. Daniel identificerede først, hvordan pavedømmet blev sat på jordens trone, dernæst hvordan pavedømmet forholdt sig til Guds folk, og til sidst pavedømmets endelige fald. Vers fyrre til treogfyrre i Daniel elleve angiver, hvordan pavedømmet tager verdensherredømmet,

der næst angiver vers fireogfyre, hvordan hun forfølger Guds folk i de sidste dage, og til sidst angiver vers femogfyre, hvordan hun når sin endelige undergang, uden nogen til at hjælpe.

Det hebraiske ord for „sandhed“ blev skabt af den vidunderlige Sprogkyndige ved at sammenføje det hebraiske alfabets første, trettende og sidste bogstav for at danne ordet „sandhed“. Tretten er et symbol på oprør, og den første repræsenterer den sidste.

Vers enogtredive beskriver afslutningen på det hedenske Rom som det fjerde rige i Bibelens profeti, og vers seksogtredive identificerede afslutningen på det pavelige Rom som det femte rige i Bibelens profeti. Mellem den første beskrivelse af Roms fald og den sidste beskrivelse af Roms fald findes oprøret, fremstillet ved at pavedømmet myrdede millioner af Guds folk i historien mellem begyndelsen og afslutningen. Anvendelsen af disse vers bærer „sandhedens“ signatur.

Vers fyre til femogfyre, som illustreres af vers trediven til seksogtredive, begynder med pavedømmets fald, og den ender med pavedømmets fald. Midt i den historie, der begynder i 1798 og strækker sig frem til prøvetidens afslutning, står det moderne Roms oprør, som endnu engang myrder Guds folk. Anvendelsen af disse vers bærer også „sandhedens“ signatur, og de stemmer overens med hinanden for at frembringe to vidner, som stadfæster „sandheden“, og begge linjer beskriver Rom, som er det symbol, der vil „stadfæste synet“.

Og i de tider skal mange rejse sig imod sydens konge; også røverne blandt dit folk skal ophøje sig for at stadfæste synet; men de skal falde. Daniel 11:14.

Det profetiske fænomen, som Daniel benytter i kapitel elleve, anvendes i mere end blot vers trediven til seksogtredive og dernæst i fyre til femogfyre. Vers fjorten til nitten angiver, hvordan det hedenske Rom overtog herredømmet over verden; derpå angiver vers tyve til fireogtyve, hvordan det hedenske Rom forholdt sig til Guds folk, og fra vers fireogtyve til vers trediven fremholdes det hedenske Roms fald.

Vers fjorten er begyndelsen på det hedenske Rom, og vers trediven er afslutningen på det hedenske Rom. I den historie, der fremstilles i midten, identificeres det hedenske Rom som den magt, der korsfæstede Kristus; således identificerer oprøret i midten disse vers som „sandhed“. Alfa og Omega satte sin underskrift hele vejen gennem kapitel elleve i Daniels bog.

Vers fyre indeholder den historie, som begynder i Ronald Reagans år, og som identificerer den alliance, der blev indgået mellem De Forenede Staters præsident og syndens menneske. Den markerer en bestemt periode, som afsluttes med, at pavedømmet bliver sat på jordens trone, sådan som det havde været i året 538. Det er ikke en tilfældighed, at Klodevig, frankernes konge, hvilket svarer til nutidens Frankrig, er symbolet på De Forenede Stater. Klodevig var et forbillede på Reagan. Reagan var et symbol på protestantismen, ligesom Klodevig var et symbol på hedenskabet.

Slaget, i forbindelse med hvilket Klodevig, frankernes konge, omvendte sig til katolicismen, var slaget ved Tolbiac (også kendt som slaget ved Zülrich eller slaget ved Köln). Dette slag fandt sted i året 496. Klodevig var på dette tidspunkt hedning, men under slaget, da det syntes, at hans styrker var i fare for at lide nederlag, bad han sin katolske hustru kristne Gud om hjælp og aflagde et løfte

om, at hvis han gik sejrrigt ud af kampen, ville han omvende sig til kristendommen. Klodevig vandt faktisk slaget, og som følge heraf omvendte han sig sammen med en betydelig del af sine frankiske krigere til katolicismen, hvilket markerede en betydningsfuld begivenhed i frankernes kristning.

Ronald Reagan, en bekendende protestant, tilkendegav, at hans motiv for at indgå en hemmelig alliance med Roms pave var, at han var overbevist om, at Sovjetunionen var Bibelfroftiens antikrist. I Reagans kamp mod den tidligere Sovjetunionen sluttede han sig, uden at erkende sin forvirring om, hvem antikrist er, til antikrist.

„De, som bliver forvirrede i deres forståelse af ordet, og som ikke formår at se betydningen af antikrist, vil med sikkerhed stille sig på antikrists side.“ Kress Collection, 105.

De Forenede Stater er et dobbelt profetisk symbol, som fremstillet ved de to horn på jordens dyr. Frankrig er også et dobbelt profetisk symbol, som fremstillet ved Sodoma og Egypten i Johannes' Åbenbaring, kapitel elleve. Frankrig er pavedømmets førstefødte barn, og Reagan, som repræsenterede De Forenede Stater, var den første af de ti konger i Johannes' Åbenbaring, kapitel sytten, i de sidste dage til at bedrive utugt med Tyrus' skøge, som havde været glemt siden 1798. Hun blev glemt ved endens tid i 1798, men begynder at blive ihukommet ved endens tid i 1989.

Klodvig, Frankrigs leder, markerede begyndelsen på en tidsperiode, som førte til, at pavedømmet blev sat på tronen i 538, hvorefter pavedømmet ved kirkemødet i Orléans vedtog en søndagslov. Reagan, De Forenede Staters leder, markerede begyndelsen på en tidsperiode, som fører til, at pavedømmet atter bliver sat på jordens trone ved den snart kommende søndagslov.

Frankrig er den dobbelte magt, som indsatte pavedømmet i 538, og Frankrig styrtede gennem Napoleons general Berthier pavedømmet fra tronen i 1798. De Forenede Stater sætter pavedømmet på tronen i de sidste dage, og som den fremmeste konge blandt de ti konger vil De Forenede Stater til sidst „gøre hende øde og nøgen og æde hendes kød og opbrænde hende med ild.“

Vers fyrrer indeholder historien om vers enogtrediver og fastslår, at det værk, hvorved pavedømmet atter sættes på jordens trone, er fremstillet ved den tidsperiode, som begynder med Ronald Reagan og ender med USA's sidste præsident. Denne sidste præsident vil være blevet forbilledliggjort ved Reagan, for Jesus fremstiller altid enden ved begyndelsen.

I de første vers i Daniel 11 fremstilles denne profetiske historie (vers 2), og vi finder den historie, som gik forud for historien om Grækenlands rige. Grækenland er et symbol på De Forenede Nationer og den ene verdensregering under de ti konger i Åbenbaringen 17. Vers 3 i Daniel 11 introducerer Alexander den Store, og vers 2 repræsenterer den historie, som går forud for verdensregeringen i de sidste dage.

I vers et identificerer Gabriel ganske enkelt, at han havde styrket Darius ved begyndelsen af medernes og persernes rige; men Gabriel var kommet til Daniel i kapitel ti, da Kyros perseren, ikke Darius mederen, da regerede. Efter klart at have sammenknyttet riget som et profetisk dobbelt rige af medere og persere (ligesom Frankrig og De Forenede Stater), introducerer Gabriel dernæst den historie, som går forud for Alexander den Stores verdensomspændende rige.

Og nu vil jeg kundgøre dig sandheden. Se, endnu skal tre konger fremstå i Persien, og den fjerde skal være langt rigere end dem alle; og ved sin styrke i kraft af sine rigdomme skal han opægge alle imod Grækenlands rige. Daniel 11:2.

Alfa og Omega illustrerer altid afslutningen på en ting sammen med begyndelsen på en ting, og vers to taler om den historie, der går forud for håndhævelsen af én-verdensregeringen, som repræsenteret ved Alexander den Stores græske rige. Vers to er en profetisk linje vedrørende De Forenede Stater, som, som de sidste dages tohornede magt, er forbilledliggjort ved medernes og persernes dobbelte magt og ved Frankrig. Verset identificerer konger, der ville være forbilleder på præsidenter i De Forenede Stater i de sidste dage, som skulle fremstå forud for dragens, dyrets og den falske profets trefoldige én-verdensregering. Klodevig svarede til Reagan som den første præsident ved begyndelsen af den historie, der fører til at sætte antikrist tilbage på tronen.

Fra Kyros' tid, i Daniel elleve, skulle der være tre konger efterfulgt af en fjerde, som var langt rigere end dem alle. Dareios var den første konge i det medo-persiske rige, og Kyros, som regerede, da Daniel modtog historien fra Gabriel, var den anden konge. Fire konger skulle følge efter Kyros, så den fjerde af de efterfølgende konger ville være den sjette konge.

Den sjette konge ville være den rigeste konge, og den rige præsident (konge) ville opirre alle mod Grækenlands rige. Præsidenterne siden Reagan var Bush den første, Clinton, Bush den anden, Obama; således ville den sjette og rigeste konge være Trump. Denne konge (præsident) ville „opirre“ Grækenlands rige (globalisterne). Definitionen af det hebraiske udtryk „opirre“ er ganske oplysende.

Det hebraiske ord, der i verset er oversat med »ophidse«, er en primitiv rod, der betyder »at vække« eller »vågne op«. I den historie, som forbilledliggøres ved den fjerde hersker efter Kyros, ville en præsident, langt rigere end nogen anden præsident, blive rejst op, og gennem sin styrke og magt ville en »opvågnen« blive frembragt imod Grækenland. Grækenland, som er et symbol på globalisme, progressivisme og »woke-isme«, ville blive bragt i søgelyset i den sjette, rigeste præsidents historie. Han ville vække hele planeten jords rige til striden om progressiv »woke-isme« og global dominans.

Opvågningen til den progressive ”woke”-ismes bevægelse, som fremkaldes under præsidentskabet af den rigeste præsident, finder sted med det republikanske horn, netop på det tidspunkt, hvor de ti jomfruers opvågning finder sted i det protestantiske horn.

Vi vil fortsætte vor undersøgelse af Daniel 11, vers 40, i den næste artikel.

„Uanset det udbredte frafald fra tro og guds frygt findes der sande Kristi efterfølgere i disse kirker. Før Guds dommes endelige hjemsøgelse over jorden vil der blandt Herrens folk finde en sådan genoplivelse af den oprindelige guds frygt sted, som ikke er blevet set siden apostolisk tid. Guds Ånd og kraft vil blive udgydt over Hans børn. På den tid vil mange skille sig ud fra de kirker, hvor kærligheden til denne verden har fortrængt kærligheden til Gud og Hans ord. Mange, både blandt prædikanter og lægfolk, vil med glæde tage imod de store sandheder, som Gud på dette tidspunkt har ladet forkynde for at berede et folk for Herrens andet komme. Sjælenes fjende ønsker at hindre dette værk; og før tiden for en sådan bevægelse kommer, vil

han søge at forhindre det ved at indføre en forfalskning. I de kirker, som han kan bringe ind under sin bedrageriske magt, vil han få det til at se ud, som om Guds særlige velsignelse bliver udgydt; der vil åbenbare sig, hvad man anser for at være stor religiøs interesse. Skarer vil juble over, at Gud virker underfuldt for dem, når værket i virkeligheden er en anden ånds. Under et religiøst dække vil Satan søge at udvide sin indflydelse over den kristne verden.“ The Great Controversy, 464.